

[Per Stig Møller]

Vi er glade for den fleksibilitet på arbejdsmarkedet, som bliver følgen af dette lovforslag. Vi er glade for den stadige højnelse af kvalifikationsniveauet, som følger af den større fleksibilitet i arbejdsmarkedsuddannelserne. Vi er glade for den samordning, som nu finder sted inden for den samlede erhvervsrettede voksen- og efteruddannelse, og vi mener, det er en fordel, at der nu kommer en gensidig godkendelse af arbejdsmarkedsuddannelserne og erhvervsskolerne analogt med det forslag, som skal behandles efterfølgende.

Vi finder også, at det er vigtigt med disse erhvervsområdeudvalg, som sikrer sammenhængen i og dermed også den bedste anvendelse af AMU-bevillingerne, og vi finder, det er godt, at der oprettes et særligt udvalg for erhvervsintroducerende uddannelser, som skal give indstilling om midlernes anvendelse. Så meget desto mere forundret er jeg jo altså over arbejdsministerens indledende tale.

Vi mener, at uddannelsesloven og arbejdsmarkedsuddannelsescentrene vil tage de offentligt ansatte med ind, og det opfatter vi også som en fordel. Også derfor har jeg svært ved at se ideologien i den første indvending fra arbejdsministeren, for de offentligt ansatte kommer jo netop ind og ligestilles i den tidligere arbejdsministers forslag. Vi sikrer mere tværgående uddannelser, som også er nødvendige i disse tider med større fleksibilitet og nye fag, og vi finder, det er en fordel, at de selvejende institutioner nu får bestyrelsesansvar og får mulighed for at profilere sig hurtigere og bedre og derved anspore mobiliteten igennem deres udbud og tilrettelæggelse af uddannelserne. Herved får vi fleksibilitet i og øger kvaliteten i uddannelsestilbudene. Den konkurrence, der kommer, vil være til gavn for de uddannelsessøgende og dermed for erhvervslivet og i sidste instans for hele samfundet.

Så jeg afventer spændt ændringsforslagene, men jeg er stadig lidt forundret over, at de skulle være ideologiske.

Helge Sander (V):

Jeg kan indledningsvis give Venstres fulde tilslutning til det, vi kan kalde lovforslag 173 A og lovforslag 174 A. For så vidt angår lovforslag 173 B og 174 B – ja, så må vi jo tage det op i Arbejdsmarkedsudvalget.

Men det fremgår klart af finanslovaftalen for 1993, at der skal ske en reform af hele efteruddannelsesområdet med udgangspunkt i den indstilling, som ligger fra det tværministerielle udvalg med deltagelse af arbejdsmarkedets parter. Og lad mig straks her, som andre også har gjort det, kvittere for dette meget flotte og særdeles grundige udvalgsarbejde, som ligger bag.

Det er jo ikke nogen hemmelighed, at vi fra Venstres side meget gerne ser, at der sker en bedre samordning af voksenuddannelserne. Vi har gennem årene hørt en del eksempler på, at det kniber med samarbejdet. Eksempelvis har AMU-centre og tekniske skoler nogle steder haft vanskeligt ved at finde en rimelig arbejdsdeling. Hvem har ikke læst om de mange svejsekabiner både på tekniske skoler og AMU-centre og også om dyrt udstyr i øvrigt, som begge skoleformer har lagt vægt på at have med betydelig risiko for ressourcespild?

Både den nye økonomistyring, som fastlægges i lovforslaget, og etableringen af lokale konventionsudvalg tror vi vil hjælpe på disse spørgsmål. De lokale udvalg skal have et overblik over, hvad der er gennemført, og hvad man er på vej til at gennemføre, således at der ét sted er et overblik over, hvad man fra lokalområdet ansøger om af udstyr og midler.

Også på det centrale plan sker der ændringer. Vi har jo en lang række fag og brancher, og de har hidtil i meget vid udstrækning opereret uafhængigt af hinanden. Nu foreslås det, at en række fag og brancher går sammen i det, der kaldes områdeudvalg. Derfor får disse brancher, der er i familie med hinanden, mulighed for at udnytte udstyr, lokaler, faglærere m.v. på en anderledes effektiv måde, end det tidligere har været tilfældet. Også på tværs af skoleformerne, hvad enten der er tale om handelsskoler, tekniske skoler eller AMU-centre, vil det være en klar sidegevinst, at faggrænserne nu bliver opløst, og vi tror, at det på alle områder absolut ikke vil være til nogen skade.

Et andet hovedelement er, at man etablerer et nyt afregningssystem, som er baseret på det, man kunne kalde – og som også allerede inden for andre områder kaldes – taxametersystemet. Vi synes, det er et sundt princip, at man afregner efter, hvor mange elever man har haft, og hvor længe de har været på skolen; det vil sige, at man får højere betaling, når der er 14 elever på holdet, end når der f.eks. er 10.